

Всяко пѣщо, което ся относн до Спомощество-
ваніята и Управленіето на **ВЪКЪ**, ще ся отправя
до **Н. П. Тѣмчленцова**, а всяко пѣщо, което ся
относи до Редакціята ще ся отправя до **Марка**
Д. Балабанова, Притежатель и Съчинителъ
на вѣстникъ, въ Балканъ-Ханъ, № 57.

Писма, неосвободени отъ пощенски разности и
неподписани, не ся прѣматъ по никакъвъ начинъ.

Испращаніята за обнародваніе писма или други
записки не ся повертачатъ назадъ.

ВЪКЪ

ИЗДАВА СЯ ВСЯКА СЪББОТА.

Годишнитъ спомоществованія за вѣтръ въ Дър-
жавѣтъ сѣ петъ (5) бѣлы меджидіета, а за на-
вѣтъ отъ Държавѣтъ ся притурятъ пощенскитъ
разности. Спомоществованіето за шестъ мѣсеци е
двѣ и пол. (2 1/2) бѣлы меджидіета. Всяко спо-
моществованіе ся прѣдлага.

За извѣстіята и за други частни помѣстванія
ще ся плаща по 2 гр. на реда.

Спомоществованіята започиватъ отъ 12 Януа-
рій и 12 Юлій.

Цариградъ, 15 Марта, 1874.

Рѣдко ся е говорило толкозъ много за
мирътъ колкото презъ послѣднитъ два-три
мѣсяци. По поводъ на бракосочетаніето,
което ся извърши презъ Януарія въ Пе-
тербургъ, както и по поводъ на посѣще-
ніята отъ високи лица въ сѣщійтъ градъ,
всичкитъ почти европейски вѣстници об-
народваха статии слѣдъ статии, въ които
ся възхваляваха добротъ и миролюбивы
послѣдствія отъ тѣя празници и торже-
ства въ столицѣтъ на пространнѣтъ сѣ-
вернѣ държавѣ. Отъ другѣ странѣ, са-
митъ царе и министритъ имъ не пропу-
щатъ ни единъ случай да увѣрятъ свѣтътъ
за миролюбивитъ си чувства, желанія и
стремленія. Отъ Уралскитъ планини до
Великійтъ Океанъ и отъ Балтійското Мо-
ре до Сръдиземното на всякадъ ся слуша
тихійтъ гласъ на мирътъ. Съ увѣряваніе
за мирътъ поздравлява императоръ Алек-
сандръ Франца Іосифа, за мирътъ посто-
яниствува и старомѣдритъ Вилхелмъ, гер-
манскійтъ императоръ, при поздравленія-
та които прѣема, като влиза въ седемъде-
сятъ и седмѣтъ години на възрастѣтъ си,
за съхраненіето на мирътъ говори и Вик-
торъ Еммануилъ, италианскійтъ царъ, въ
отвѣтъ на молитвованията отправени до
него по поводъ на двадесѣтъ и пѣтътъ
години на царуваніето му, за мирътъ та-
кожде ся даватъ и въ французекото на-
родно събрание публични увѣренія, за не-
го пѣляти стѣлповетъ си съ дълги статии
и англійскитъ вѣстници, за него такожде
говори и англійската царица при отваря-
ніето на новийтъ парламентъ. Ректъ бы
человѣкъ чи всичкитъ царе, всичкитъ дър-
жавни мѣже и всичкитъ народы сѣ ся
съгласили да живѣятъ за напредъ въ

миръ и любовь, и да не ся занимаватъ
вече освѣтъ съ развитіето на правствен-
ното си и вещественно благоденствіе по-
срѣдъ тишинѣтъ която владѣе на всякадъ.

Единъ политикофилософъ — именно Жо-
сефъ дѣе Местръ казва въ едно отъ свои-
тъ списанія чи мирътъ помежду человѣ-
цитъ не е нѣщо друго освѣтъ привремен-
на почивка отъ дългитъ боеве, които на-
родитъ си правятъ единъ срѣщу другій,
и за които казва той чи тѣ были обикно-
венното и правилно състояніе на человѣ-
чеството. Не му е тука мѣстото да раз-
гледамы до колко е истинно и точно това
мнѣніе; но ако да прѣемемъ за сега чи
мирътъ е само една почивка отъ дълги
и кровавы боеве, треба да исповѣдамы
чи, споредъ горѣказанитъ, никога европей-
ското общество не е осѣщало толкозъ го-
лѣмѣ нуждѣ отъ една такава почивка
колкото днесъ, и ний вѣрваме чи общи-
тъ увѣренія за мирътъ не сѣ само голы
думи. Но, колкото тойзи миръ и да ся
показва по настоящему обща нужда за
всички, видна отъ другѣ странѣ чи пра-
вителствата и народитъ не сѣ до толкозъ
спокойны и оздравени за бѣдѣщето. За
това тамъ гдѣто ся толкозъ говори за ми-
рътъ и за добротъ му плодове, тамъ ся
съвременно зиматъ и всичкитъ мѣрки за
устроеніето на войскѣтъ.

Никога, наистина, не ся е приспособили
толкозъ буквално старийтъ свѣтъ: «ако
искашъ миръ, приготвявай бойтъ» (si
vis pacem para bellum), колкото въ дне-
шнитъ времена. Никога европейскитъ дър-
жавы не сѣ ся занимавали толкозъ съ пре-
образованіята на военното устройство и съ
приготовленіята за случайни боеве колко-
то днесъ, когато отъ всякъ странъ не ся
пропуска ни единъ случай да ся дадатъ

пълны увѣренія за продълженіето и за
трайностѣтъ на мирътъ. Споредъ мѣрки-
тъ които ся предагатъ и одобряватъ ка-
то въ двѣтъ пространни империи Герма-
ній и Россій така и въ Франціѣ и въ
Австріѣ и въ Италиѣ, може человекъ
праведно да забѣлжи чи образованната
Европа ся преобрѣща цѣла на едно воен-
но поле. Това състояніе на работитъ ся
показва, видна, необходимо за съхране-
ніето на мирътъ. Европейскитъ народы
могатъ да живѣятъ въ миръ и въ пріа-
телски сношенія, но за това види ся чи
треба преди всичко да сѣ добръ пригот-
вени за бой. Мирътъ, казватъ, не може
да съществува и не може да почива вър-
ху здравы основы, ако всяка държава не
земе таква мѣрка, цѣто да покаже на
другитъ чи тя нѣма да претърпи страда-
телно каквито и да сѣ, предвидими и не-
предвидими, нападенія. Това казва за се-
бе си Германия, това проглашаватъ въ на-
родното събрание и французскитъ минис-
тры, това утвърждаваше и рускійтъ импе-
раторъ въ единъ манифестъ, който ся я-
ви въ началото на минѣлы Януарій и
отъ който ний обнародвахмы единъ голѣ-
мѣ часть еще въ първийтъ си брой.

Тѣя увѣренія иматъ поне това преим-
ущество чи сѣ утѣшителны и нищо за днесъ
не бы могло да расклати вѣрѣжѣ на хората
въ съхраненіето на общечеловѣчскитъ миръ.
Но кога ли ще доде оная въображаема е-
поха, когато помежду правителствата и
народитъ ще ся породе едно пълно брат-
ско довѣріе, което да е единственната га-
ранція за мирътъ помежду имъ безъ ог-
ромнитъ оня военны приготовления, кои-
то имъ струватъ сега толкозъ скѣпо и
отниматъ отъ фамилитъ и отъ трудѣтъ
толкозъ момчи въ най-цѣлѣуційтъ имъ

възраст? И ще ли доде дѣйствително
нѣкога това время, или человекството о-
быча всякога да ся самооболѣща съ злат-
ны надежды за бѣдѣщето? . . .

Мнѣніето на единъ ученъ Фран- цузинъ за схизмѣтъ.

Българската схизма, която въ тѣя послѣдни
дни направи толкозъ много шумъ въ Вѣстокъ,
е единъ съвремененъ примѣръ на стремленіята
които всякога сѣ ся показвали въ вѣсточнѣтъ
църквѣ къмъ съставленіето на особенны църкви.
До сега християнскитъ народы въ Турціѣ ча-
каха политическото си освобождение за да оба-
дятъ на цариградскійтъ патриархъ църковитъ
си независимостъ. Българетъ слѣдовагъ единъ
противенъ пѣтъ. Безъ да съставятъ единъ народ-
ностъ, тѣ некатъ отъ Портѣтъ и отъ патриар-
шіѣтъ основаніето на единъ българскъ самосто-
ятелнѣ църквѣ. Патриархътъ не можеше да прѣ-
еме благопріятно притязаніята имъ и да стѣни
еще повече кругътъ на вѣдомството си. И отъ
двѣтъ страны, предложено въ основѣтъ за единъ
въпросъ народенъ. За това и най-голѣмата мѣ-
чнотія за споразумѣніето пропехожа отъ опре-
дѣленіето на границитъ за повѣтъ църквѣ. Да
ся опредѣлятъ взаимнитъ границы на младѣтъ
българскъ църквѣ и на старѣтъ грѣкскъ цър-
квѣ, ще каже да ся опредѣлятъ границитъ на
двѣтъ народности и да ся посочи предварително
полето на притязаніята на Славянитъ и на Гер-
цитъ. Въпроситъ, които ся относатъ до прихо-
дытъ, сплитатъ еще повече народнитъ съперни-
чества. Понеже вѣточната църква нѣма нѣкожъ
централизъ силъ за сѣденіе и разрѣшеніе на по-
добны въпросы, тѣ не ся рѣшаватъ освѣтъ чрезъ
едно споразумѣніе. Между тѣмъ, както днесъ
въ българо-грѣкскѣтъ распрѣжъ, патриаршіята осѣ-
жда и афореса възстанѣлыѣ общины, сѣщо си
почти обходи тѣ и сѣ Грѣцій и Румѣній. До ка-
то взаимнитъ границы на народитъ въ Вѣстокъ
не ся опредѣлятъ, Православната Църква остава
по самото си начало изложена на подобны схиз-
мы; но тѣ нѣматъ нѣщо религіозно, освѣтъ по
повърхностѣтъ. Тѣя схизмы не сѣ друго освѣтъ

ПОДЛИСТНИКЪ.

ПО ВЪСПИТАНІЕТО НА ЖЕНИТЪ.

Вѣкъ понеже е основанъ съ цѣлъ да рѣководи
Българетъ въ пѣтя на истинното и здраво обра-
зованіе, азъ помислихъ че той ще посвящава
часть отъ стѣлбоветъ си на хубавитъ поль,
толкова онеправданъ и толкова прѣнебрѣганъ.
Азъ толко повече ся ласкаѣ съ подобнѣ мысли,
чи почтенный Редакторъ на тоя листъ са вѣду-
шевяла отъ великодушнитъ и човѣколюбивы
идеи на благороднѣтъ Франціѣ която, при венч-
китъ злочестны които ѣтъ тѣй дълбоко наскър-
биха, ще бѣде още дълго време, ако не са-
мыитъ, а то единъ отъ главнитъ разсадници на
истинска цивилизация за човѣчеството:

Обладава та скръбъ като погледнешъ на жен-
ското ни общество което прѣдставя наедно купъ
отъ бѣдность и зборъ отъ рѣдки дарбы, турены
въ състояніе на неѣятелностъ и на безполез-
ностъ отъ мрачната сила на едно такова неѣ-
жество което прилича на гробѣтъ.

Наистина, има между нашитъ нѣжны другар-
ки многома които, съ нѣкое умственно развитіе
сѣдиняюща драгоцѣнитъ качества на сѣрдце-
то, унаражияватъ ся, като милостивы божества,
единственно за благополучіето на фамилитъ си
и на близкитъ си; но, по несчастіе, се така е
истина че има и таквитъ които, ако прѣтѣжа-
ватъ пѣщо познанія, тѣ са служатъ сѣ нѣкъ за
да изощряватъ жилото на кокетството си, да из-
намѣрватъ средства за удовлетвореніе на мно-
говѣднитъ разсипнически вкусове и прищевки.

Колкото за грамадното болшинство Българки,
они, горкитъ, лишени отъ благодѣяніята на свѣтъ

липитъ и отъ общественното покровителство по
недостатѣкъ у насъ на единъ цивилизъ кодексъ
който да пази, въ непрѣскачимитъ стѣны на час-
тний животъ, по-слабыйтъ срѣщу притискането
отъ по-силныйтъ, они сѣ за мѣжа долни твари:
така, той, ако ще, като дѣте куклата си, гали
гы, милава гы, окружава гы съ грѣжитъ си; или
пакъ прѣзира гы, осѣрбява гы, злоупотребява
гы, ако туй му е угодно. Азъ съжалѣвамъ най
вече тоя видъ жени, защото они прѣтѣрѣватъ
наведнажъ двойнѣтъ тираніѣ на мѣжа и на
грознитъ демонъ който гы е опасалъ съ вериги-
тъ си, т. е. на тѣхното собствено неѣжество.

Това унизително състояніе на Българкѣтъ жа-
лостно бѣди на цѣлѣтъ народнѣ масѣ. Тоя об-
ширный чинѣскій рой който са нарича Бълга-
ре и който покрыва почти двѣтъ третны отъ
Европейска Турціѣ, той не ли е по-скоро едно
стадо безъ слово и безъ самознаніе, отколкото
единъ зборъ отъ мыслящи сѣщества? Иди гово-
вори на тѣя хора за право, за възвышени чув-
ства, за чинѣшко достоинство! Престѣпникъ на
естественитъ и на държавнитъ законы, ето че
единъ злодѣй, като му скимне, по срѣдъ пладѣе,
вмѣква са въ кѣщята имъ, обира гы, яде, пѣе,
лѣга, става, бѣснее, насилва, пеува имъ всичко
свято за тѣхъ, дордѣто домашнитъ мѣже както
и сѣбѣдытъ, вдрѣвени отъ страхъ, сѣ скръстоса-
ны рѣдѣ прѣскетвовать на тѣя ужасы, претѣр-
паватъ мѣлчеливо нарушеніето на законѣтъ, на
често и сами нестѣглюватъ мѣжитъ, скръбнѣ на-
градѣ за безчувствіето имъ! Но защо това така?
защо тѣя жилисти мишци които сѣ тайж силѣ
растварятъ нѣдрото на земята, уравниватъ хѣл-
моветъ, повалятъ букитъ и дѣбето, защо са пе-
двизжатъ тамъ дѣто движеніето имъ е и най-за-
конно и най-нуждно, въ защита на честта ко-
ято трѣбва да стои по-отпрѣдъ и по-горѣ отъ снѣ-
китъ блага и въ защитѣ на царскійтъ законъ?
Това е, защото майкитъ, самы въ робство, нѣ-

мали способностъ да дадѣтъ на сыноветъ си, въ
раннитъ имъ години, онаѣж отхранѣ, да внесѣтъ
въ душѣтъ имъ сѣмената на оня добродѣтели,
които правятъ чинѣва, и които трѣбва да отли-
чаватъ туй сѣздание отъ сичкитъ други които нѣ-
матъ неговий образъ, и на които Върховното Сѣ-
щество не е дарило една некра отъ всеосвѣтляю-
щый пламѣкъ на свойтъ вѣченъ разумъ; то е че
тѣя майки не сѣ были всепытаны така цѣто да о-
цѣнятъ сладостѣтъ която има за нѣкъ отъ трудѣтъ
да образуватъ не индивидуалитеты, т. е. не частны
личности, зѣлѣени сѣкою за смѣтката си, ка-
кото охлюветъ на прѣстѣтъ отъ дѣто едва нече-
пкватъ по едно бѣдно кѣче хлѣбъ и дѣто из-
дѣхнуватъ безъ да оставятъ дыря слѣдъ себе
и безъ жалъ за другитъ, нѣ — членове на едно
цѣло, които, като си помагатъ взаимно, да ра-
ботатъ къмъ една обща цѣлъ, т. е. къмъ осу-
щественіе на благосѣстояніето на туй цѣло и
къмъ неговото усовършенствованіе което е иде-
алѣтъ на човѣчеството.

Казаха че по-удобно е да повѣришь на основ-
нитъ училища за възраст отъ 2 до 6—7 годи-
ни грижата за първоуменовенно расцѣпуване на
дѣтето, расцѣпуване съ което да ся занимаватъ
повечето майки нѣматъ ни изпекванитъ спо-
собности, ни врѣмето, бѣдейки погълнаты въ
управленіето на кѣщата и въ дѣлото да обесня-
ватъ мѣжестъ си въ тѣжкитъ товаръ да поддѣр-
жатъ челядѣта си. Прѣимамъ че туй казуване
сѣдържа голѣма часть отъ истина; нѣ и посто-
яниствуамъ да вѣрвамъ че майката съ който дѣ-
тето са памира въ ежедневны сношенія и която
непрѣменно надзирава въспитаніето му, неоспори-
мо влияе възъ него по единъ начинъ толко по-
силнѣтъ и толко по-благодарителнѣтъ колкото е
и тѣ самата по-просвѣтена и по-благовѣститана.
Тѣй, както лучѣта на прѣлѣтното слѣнѣе рас-
шупнува цѣвѣтъ, тѣй единъ умилненъ майчинъ
погледъ, една улыбка, една цалувка, една до-

бра дума, — дѣйствуватъ възъ крѣшкото сѣзда-
ніе и възбуждатъ въ душата и въ сѣрдцето му
повече добри склонности отколкото много сло-
веса на учительтъ или на учителката. Отъ до-
стойнитъ майки излизатъ въобще достойны си-
нове; и мѣчно е да видишь отъ порочна майка
твърдѣ добръ човѣкъ. Впрочемъ историтъ, тол-
ко міреката както и свещенната, снабдѣватъ ни,
за доказателство на туй нѣщо, съ грѣмады факто-
ве подлинностѣта на които не могла бы да бѣде
турена въ съмнѣніе; то е че сичкитъ велики
мѣже които, въ разнытъ эпохи, сѣ облагодѣ-
телствували човѣчеството въ кое да е отноше-
ніе, сички сукали млѣкото на почтенны и добро-
дѣтели жени; когато, напротивъ, оня извергы
които, като зли духове, сѣ причинили злочесты-
ната на народитъ въ които сѣ видѣли денѣтъ,
были сѣ печални отгѣсѣцы отъ утробы въ ко-
то не е тупкало великодушно сѣрдце. Не искамы,
читателю, да злоупотреба тѣрпѣніето ти съ дъл-
гата номенклатура на имената на единѣтъ и на
другитъ, номенклатура която была бы отъ мал-
ка ползица за прѣдѣлта ни много пѣти вече до-
казанъ и който е отъ очевидностъ.

Палѣгамъ сѣще възъ тѣя точка, защото повече
отъ единъ умъ, даже и доста просвѣтенъ бѣдей-
кимъ, не си ѣтъ объяснилъ както трѣбва и при-
гвѣрналъ кривата идея че въспитаніето въ учили-
щето запълня празнотата отъ майчино въспитаніе.
Още веднажъ, туй е едно дълбоко за блужденіе.
Колднина, съ обширно образование, ставатъ тѣрѣдъ
послужны орѣдія на селекій деспотизмъ, и, зарадъ
проста властъ, повече въображаема отколкото
дѣйствителна, като отчуждаватъ собственната си
свобода, угнѣтѣватъ подобнитъ си съ сичкитъ
прѣфини средства които подава хитростѣта спо-
могната отъ науката и отъ радѣтъ на собственно-
то имъ положеніе. На това примѣра сѣкой денъ
са вижда и у насъ. Не единъ Българинъ за който
не можемъ помисли че е простъ, дордѣто безъ

граждански раздѣленія, а по естеството си тѣ сѣ смѣстено мѣстни и привременни.

Тѣя преходни раздѣленія не запрещаваатъ разнѣ части въ христѣанскитѣ Вѣстоки да казватъ чи съставляватъ еднѣ само църкви; и тѣ пматъ за това право, понеже междубожието имъ распри не сѣ освѣтъ борби междубожието, които паскорю сѣ уталожаваатъ. Православнитѣ народи надлежатъ на еднѣ и сѣщи църкви, на едно и сѣщи вѣроисповѣданіе, но сѣютъ които ги свързва помежду имъ, не е толкозъ тѣсенъ, колкото е онѣзи които свързва католическитѣ страни. Руската Църква и сестринѣ ѣ пматъ догматическото и вѣроисповѣданіе единство безъ единството на управленіе. Малка или голѣма, всяка една отъ тѣя църкви пазѣ собственното си управленіе, собственнитѣ си обряди, собственнитѣ си язики въ свѣщеннобжжствіята. Духовната свързка на вѣржтѣ е единственната който тѣ признаватъ; за тѣхъ, едно международно вѣроисповѣданіе общеніе не изнекува и не предполага еднѣ международни юридикѣи. Въ Православнитѣ Църкви, единството въ взаимнитѣ независимостъ замѣства единството въ покорностѣ, което сѣществувѣ въ Римскитѣ Църкви. Въ послѣднитѣ владѣе една сѣдинителна и абсолютна монархѣа, въ първитѣ еднѣ федеративенъ сѣюзъ гдѣто ни една постоянна централна сила не бѣрка автономикѣи на другѣ еднѣ църкви. . . . За да сѣ сѣдинени по вѣрѣ и по общеніе, разнитѣ църкви въ Православіе имѣтъ нуждѣ отъ еднѣ общъ центръ. Незмѣняемостѣта на догмѣи оздравява единството; като старопреданиата вѣра не прѣема нѣкое приложеніе и не претърпѣва нѣкое измѣне, църквитѣ, които имъ исповѣдаватъ, можѣха да минатъ до сега безъ всякѣ власть международнѣ, безъ върховенъ началникъ, безъ постояннѣ или периодическѣи синоди. . . . Това раздѣленіе на църквитѣ споредъ народитѣ имѣа, както увѣрѣватъ онѣзи които сѣ наслаждаватъ съ него, преимуществото да спогодяватъ двѣ нѣща отдѣлни на друго мѣсто, вѣроисповѣданіе единство и църковнитѣ независимостъ, вселенностѣ въ вѣроисповѣданіе и народностѣ въ управленіе. Въ Россіѣ, нѣкои патриотѣ сѣ толкозъ проникнати отъ тѣзи конституцѣи на грѣко-славянското христѣанство, щото тѣ гледатъ въ него семѣто на бждѣщего религіозно възобновленіе въ Европѣ. »

(Извѣчено изъ послѣднитѣ брой на *Ревю дѣо Мондѣ*.)

ВЪНШНИ ПОВИНЫ.

Англіѣа.

Англіскитѣ вѣстници сѣ пжлны сѣ подробны описанія за пристиганіе и посрѣщаніе на младоженцитѣ, принцѣтъ Единбургскѣи и женѣ му княгинѣжѣ Маріѣ. Англіската царица Викторіѣа, обиколена отъ всѣхъо си семейство,

ропотно испивѣа една горчевна, поноси една обѣда, една неправда отъ причина на по-силнитѣ, не испущѣа случайтѣ, като му падне, да покаже сѣлата си на онѣ отъ свонѣ братѣа който бы сѣ намѣрилѣ по-слабѣ и отъ него самага. Но туй кѣсто най-много служи да ни утвърди въ истинностѣта на фактѣтъ че науката е безъ дѣйствіе възъ една патура неумягчена въ рѣцѣтъ на майката, то е зрѣлѣщето който прѣдѣтава еднѣ важнѣвъ дѣлъ отъ българската младежъ въ градовѣтъ, дѣто сѣбѣи е сѣдѣлъ много или малко по столоветѣ на училищата, училища несѣвършенны, но сѣ пакъ такива дѣто са проповѣда сѣгласіе, смиреніе, челолюбіе, братство, и благодарностъ. И не сѣмъ далѣче отъ истината като казвамъ че, ако не е рѣдкостъ да намѣримъ у старитѣ често и у простѣи народѣ въобще, души възвишени, чувствителны, благодарны, то е едно чудо да сѣрѣщемъ у младѣта мнимоучена класа нѣколко отъ онѣа великодушны характеры които правятъ честни цивилизуванитѣ общества и осѣществяватъ благоденствіе имѣа. Именно нѣи имѣа предѣ очѣ извѣстны градове дѣто сѣки младѣ човѣкъ мисли себѣ си за еднѣ Аристотель, когато въ сѣщностъ не е освѣтъ еднѣ мозѣкъ надутъ съ вѣтъръ, пѣлентъ сѣ чмѣтази, сѣ гордостъ, накинченъ сѣ сичкитѣ темны качества, свойственны на лошото възпитаніе или по-добрѣ на невѣспитаніе.

Туй ми увѣрѣване толкозъ е право щото, послѣдне, еднѣ господнитѣ който минува за да правѣ частъ отъ вышето общество на еднѣ градѣ, и който мни за личностѣа сѣ, разнѣтъ, казуватъ, въ еднѣ торжественѣ празникѣ, еднѣ огромно количество пары, — почти половина отъ капитала — въ дрѣхы, въ угощенія, въ балове по гостилницѣтъ, имѣатъ обаче спасителното вдхновеніе да пуеетъ въ училищата каѣа макаръ еднѣ червено петаче; а туй

сѣ намѣрила въ пристанището на желѣзнитѣ пѣтъ. Едвамъ сѣ спрѣли колѣта, и принцѣтъ скокналъ изъ тѣхъ и сѣ хвърлил въ обѣгѣта на майкѣ си колѣто го нѣжно дѣлунала и отъ двѣтъ бузи. По царицѣта прѣе сѣ двойнѣ еще теплотѣ младѣжѣ княгинѣ, на който образѣтъ, отъ сѣчувствіе, былъ по-жѣлъ отъ бѣлѣтъ цѣтъя които украшавали капелѣто ѣ. Царицѣта побързала да иде на сѣрѣцу ѣ и като имъ хванѣла и отъ двѣтъ рѣцѣ, дѣлунала имъ много пѣти сѣ майчинѣ любовь. Слѣдъ това, царицѣта хванѣла младѣжѣ си снахѣ отъ рѣжѣ и имъ завела въ ближнитѣ салонѣ, гдѣто имъ представила и на приѣжтѣиющитѣ тамъ по-първы министры и политѣи. Отъ пристанището на желѣзнитѣ пѣтъ, трѣгнали всички наедно за Уиндзорѣ, гдѣто живѣе обыкновенно царицѣта. Колѣта въ които былѣа царицѣта сѣ снахѣ си и младоженецитѣ ѣ сынѣ были возены отъ чѣтиры сѣвы конѣа. Какъто всякога, царицѣта была облечена въ черны дрѣхѣ, но исклѣчительно за тойзи пѣтъ крайцѣта на роклѣжѣ ѣ были обшиты сѣ сѣнѣ серебрѣнѣ дѣнтелѣ. Вечерѣтъ Уиндзорѣ былъ украсенъ и освѣтленъ, а въ палатѣтъ сѣ дало едно угощеніе на кѣсто прѣѣжтѣиували повече отъ 250 души. Англіската царица който отъ чѣтирнадѣсѣтъ години жалува мѣжѣтъ си, не прѣѣжтѣувала въ това разстоѣние на еднѣ подобно торжество. Влизаніе на младоженцитѣ въ Лондонъ заедно съ царицѣтъ было такожде тѣврдѣ блестяво и торжественно.

По тойзи случай лондонскитѣ *Таймѣс* обнародва еднѣ членѣ отъ който превождамы сѣдѣющитѣ отломѣтъ: «Народѣтъ въ Лондонѣ изѣви еднѣ несеканѣ симпатіѣ и еднѣ пѣвънреденъ ентусіазмъ при посрѣщаніе на еднѣ бурскѣи княгинѣ, който влѣзе въ Лондонъ сѣ свѣркѣи сѣ англіскитѣ царицѣ. Торжествѣта не сѣ рѣдѣи въ англіскитѣ столицѣ, но блистѣтелното изѣвленіе, кѣсто показѣа въ тойзи случай народѣтъ, е нѣщо особено. Студѣтъ бѣ строгѣ, вѣтрѣтъ силенъ, снѣгѣтъ валеше сѣ изобиліе; при всичко това усърдіе и ентусіазмѣтъ на многочисленнитѣ народѣ бѣха отъ най-жаркитѣ. Само руската княгинѣа може бы да бѣ видѣла да става еднѣ такѣвъ обрядѣ въ такова зимно и студено время. По вѣрѣамѣ, отъ другѣ странѣ, чи тѣ не бѣ видѣла такова общенародно и свободно прѣеманіе сѣ такѣвъ горещъ ентусіазмъ. Разумѣвѣа чѣи това прѣеманіе имѣа голѣмо значеніе. То сѣ толкува наистинѣ и отъ любопытството кѣсто естествено възбужда у насѣ дохожданіе на еднѣ дѣщерѣи отъ еднѣ такавъ знаменитѣ фамиліѣа, какѣто е руската. Рускитѣ императорѣ е наистинѣ голѣмо имѣа, и старото кѣмъ него благорасположеніе на Англіѣа мгновенно само сѣ прѣкъсна предѣ нѣколко години. Желаніе, прочее, отъ кѣсто сѣ вѣдущелѣяше народѣтъ да поздравѣи почете еднѣо родитѣ му дѣщерѣи, отъ който сѣ той сѣ скѣръбъ раздѣли, бѣше тѣврдѣ естествено. Но причина на изѣвенитѣ ентусіазмъ не е само това. Ентусіазмѣтъ, който сѣ изѣви, сѣ отправяше,

не е ли зашто отѣжтѣува въ сѣрдѣето му щѣдростѣта, двигателѣа на сѣбо благодаріе, и който не сѣ научава въ никѣа книга, нѣ сѣ добывѣа тѣи да рѣжѣ отъ майчинѣтъ чресла заедно съ духѣтъ на живота? Ето дѣ именно сѣ свѣава най-реально отраженіе на майчинѣтъ недостатѣи въ морѣлната страна на дѣтѣто. А почти сѣвѣкой Българинъ е рѣжба на една майкѣа, той влачи сичкитѣ нравственны раны отъ които страдае майката. Трѣбѣа ли да го кажемъ? Българскитѣ народѣ е еднѣ болно тѣло некадрѣно за всичкитѣ нѣща, и осѣдено да чака всеуе побѣдрага участь въ умѣстено отношеніе, ако това тѣло, изъ ередѣ немощитѣ си, не направѣ еднѣ изъвъредно усиліе за да сѣ исправи, и да заведе, подѣ славянѣа скѣпѣтъ на Султанитѣ, онѣи редѣ помежду сѣподданницѣтъ нему народѣ, на които му даватъ право неговото положеніе, неговото трудолюбіе и неговитѣ физическѣи и душевны качества. Тѣзи резултатѣ, нѣи ще го получимъ само ако захванѣмъ прѣрожденіе сѣ отъ началѣто, отъ корѣна му, т. е. отъ женитѣ. Да не бы рѣкълъ нѣкой че пѣмѣи тѣзи редѣе двѣженѣтъ отъ тѣврдѣ голѣма чувствителностъ за хубавѣта половинѣа отъ чѣвѣшкѣи родѣ, ще просѣи дозволѣние да изложѣ по-долу мнѣніе по тѣа прѣдмѣтъ на нѣкои древни и нови мыслѣтели чѣио авторитѣтъ е неоспоримъ.

«Който оставѣа женитѣ безъ образование, отпѣма на половина отъ житѣлѣството способностѣта да живѣе споредѣ закона; нѣ като женѣта е природна възпитѣтелѣа на дѣтѣто, то безъ неіно-то дѣйствиѣе другѣта половинѣа скоро прѣѣтая да почѣта закона, а народѣ който е вѣтънъ отъ покровѣтелѣството на закона, назначѣнъ е на погѣбель». *Аристотель*.

«Знаете ли зашто трѣбѣа да възпитаваме женитѣ? За това, че женитѣ сѣ които възпитавѣа мѣжѣтъ; онѣи сѣ които даватъ на тѣзи характерѣ, воля, и които ги поучавѣа, сѣ пригѣрѣтъ, въ

отъ другѣ странѣ, до царскѣи англіскѣи фамиліѣа. Цѣлата англіска истѣрѣа показѣа чи англіскитѣ народѣ е предѣанъ на монархѣижѣ; истинѣта е чи това чувство е по-ослабѣло; по неоспоримо е, отъ другѣ странѣ, чи животѣтъ и характерѣтъ на царицѣжѣ го пакъ усили, и симпатіѣта кѣмъ неѣжѣ показѣа че царскитѣ престолѣ въ Англіѣа е еднѣ установленіе кѣсто всички почитатъ».

— Англічанѣтъ имѣатъ отъ нѣколко время насѣмъ бой сѣ Ашантитѣ въ Африкѣ. Напоследѣтъ тѣ бѣха спечѣлили и поскѣли да наложатъ и мирѣ на Ашантитѣ. Послѣднитѣ като неспѣрили това, англіскитѣ главенѣ командантѣ видѣлъ чи сѣ такива дѣвы хора не е възможно никакѣо споразумѣніе и сѣ убѣдилъ чи само огнѣтъ и саблѣта можѣтъ да дадатъ край на еднѣ войнѣ, който отъ денѣ на денѣ ставѣше по-разоритѣлна за англіскитѣ войскѣ, поради климѣтъ на онѣа страны. Прѣее, той запалилъ столицѣжѣ на Ашантитѣ и имъ разорилъ до основѣ безъ да оставѣи какѣо сѣ казѣа, нѣто камѣкъ върхѣ камѣкъ. Въ изложеніе сѣ англіскитѣ командантѣ казѣа чи, като изгорилъ царскитѣ палаты и вѣнчѣитѣ кѣщи на столицѣжѣ, сѣ прѣготовлявалъ да разори и свѣщеннитѣ гробницѣа на древнитѣ царѣ, но отъ това го възбранили силнитѣ дѣждѣе. Еднѣ европейскѣи вѣстникѣ като расказѣа за тѣа сѣбытіѣ забѣлѣжѣа чи разорѣніе на свѣщенны гробницѣа, ако да го изѣѣствѣа еднѣ командантѣ отъ нѣкоѣи другѣ народностѣ щѣше да предѣзѣика строгѣ осѣжденіѣ отъ стражѣа на англіскитѣ печѣтъ, който щѣше да прѣдѣстави това нѣщо като еднѣ отъ най-варварскитѣ и най-вандалическитѣ дѣла, и прилага чи ако нѣкоѣа друга дѣрѣжава, който бы сѣ намѣрила въ войнѣ сѣрѣцу другѣ варварѣ, бы сѣ принудѣла да прѣбѣгне до сѣщитѣ стрѣги мѣрки, англіскитѣ печѣтъ ще сѣ покаже неспѣрѣнно свѣсходитѣленъ като сѣ припомни англіскитѣ войнѣ сѣрѣцу дѣвитѣ Ашантитѣ въ Африкѣ.»

Разискѣванія по словѣто на контѣ де Молтѣе.

По това слово, частъ отъ кѣсто нѣи обнародѣвахмы въ 7-мѣ брой, ставѣа отъ нѣколко время насѣмъ доста живѣстны разискѣванія помежду рускитѣ и нѣмскитѣ печѣтъ. Извѣстнитѣ рускѣи вѣстникѣ «Голѣсъ» сѣ изѣжава въ еднѣтъ отъ послѣднитѣ си броеѣ така: «Нѣи Русѣитѣ сѣ намѣрѣвали въ еднѣ по прѣятно положеніе сѣрѣмо Германіѣи отъ колѣкѣо другитѣ народѣ. Нѣи знаѣмъ чи Германіѣа е тѣврдѣ добрѣ убѣдена какѣо тѣ имѣа да земе нищо отъ насѣ. Най-малкѣо опытаніе за еднѣ такова нѣщо бы распалило рускѣо народѣо чувство, кѣсто въ такавъ случай не ще сѣ уталожи предѣ да сѣ накаже нападатѣлѣтъ. Опасно е да предѣзѣика челоѣкъ ненавистѣтъ на еднѣтъ сѣѣденъ народѣ два пѣти по-многочисленѣ, младѣ, новѣ, и вдѣхнѣа отъ най-патріотическитѣ чувства. Нѣи

закона на работѣнето, на порядѣкътъ, на честѣта. — Въспитаніе почнува сѣ живота, и женитѣ сѣ които ни правѣтъ живота лошѣ или добрѣ; честитѣ е онѣи чѣйѣо майкѣа и на височина на назначѣніе сѣ; той е сторѣнъ да стане сѣщѣство полезно, кадѣрно да направѣ услуги въ сѣредѣта дѣто ще живѣе. — Женитѣ сѣ които правѣтъ правитѣ. Ако женитѣ сѣ мѣдры, ако умѣтъ имѣе е правѣ и обработѣнѣ, ако сѣрдѣето имѣе е добро, правитѣ ще сѣ чѣсты, мѣжѣтъ ще сѣ горди, достойны, общѣството ще е образовано. — Младѣитѣ жени трѣбѣа да развѣятъ въ себѣ вѣкустъ за домашнитѣ занѣиѣа, толѣкова полезны за благоѣѣстѣніе и да отбѣгѣватъ отъ склонностѣитѣ които ги водѣтъ толѣкова щѣтно кѣмъ сѣуетностѣтъ и кѣмъ прѣѣмѣнитѣ които сѣ една отъ лошѣвнитѣ на епохѣта и които повличѣатъ подѣрѣи сѣ толѣкова злы сетѣнны. Охъ! младѣи жени, дѣрѣжѣе сладѣишѣта лѣиѣи на добра кѣщѣвницѣа, нѣщо кѣсто е отъ областѣта ви, и ще видѣте че ще намѣрите въ испѣлненіе на тѣа дѣлѣжностъ наслажденіѣа и тихо сѣастіе, сѣ който не могла бы да вы снабѣди лудѣта сѣуетностъ, никѣа незадѣволѣна и който оставѣа слѣдѣ себѣ само празно и печѣли». *М-лѣ Мирлет де Бобіні*.

«Колѣкѣо повече сѣа подѣга сѣѣтѣніе на женѣта, толѣкова повече мощѣта и сѣѣтѣніе на фамиліѣта порастѣувѣа и сѣа промѣняватѣ. Прѣее, да образѣуваме пърѣвата, ще рѣче да развѣемъ вторѣта». *Ернѣст Легуѣ*.

«Знаѣте добрѣ че еднѣ общество кѣсто сѣа не-старѣа за просѣвѣніе на женитѣ, е общество изгубѣно. *Мишѣле*.

«Не е позволено никакѣо сѣмѣніе че просѣвѣніе не помага да сѣа усовершенствовѣа женитѣ нравѣвенно; колѣкѣо повече челоѣвѣскѣи духѣ сѣ освѣтѣява, толѣкова повече той познава че любовь за порядѣка и любовь за добродѣтелѣжѣ сѣ истиннитѣ изѣвори на благополѣчіе,

знаѣмъ да цѣнимъ прѣѣтелѣството сѣ сѣ Германіѣа, зашто предѣ всичко нѣи жаѣлаѣмъ тиши-нѣжѣ. Предѣзѣикѣаніѣта не ни заплашѣватъ, зашто нѣи знаѣмъ собственитѣ си силы и знаѣмъ що можѣе да направѣи напѣтъ народѣ ако понѣка нѣкой да го докачи. Но нѣи сѣ очу-дѣхмы когато чухмы отъ усѣта на еднѣтъ прѣ-скѣи марѣпалѣ, който сѣ казѣа Молтѣе, че Германіѣа сѣ прѣготовляѣа да даде на войскѣжѣ си двѣ противоположны направѣніѣа, еднѣ кѣмъ западѣ, другѣ кѣмъ вѣстокѣ. Нѣи сѣ толѣкозъ повече очудѣхмы колѣкѣо тѣа дѣмѣа сѣ изѣкохѣа въ еднѣ время, въ кѣсто сѣа видѣи чи най-миро-любивитѣ и най-дружелюбнитѣ снѣшеніѣа свѣрѣ-ватъ трѣтъ европейскѣи дѣрѣжавѣа, и когато глѣда-мы неоспоримѣ доказѣтелѣства за сближеніе и на старѣи неспрѣѣтели». На «Голѣсъ» отговѣрѣа еднѣтъ нѣмскѣи вѣстникѣ, който казѣа чи за жа-лѣость «въ нѣкои си клѣсѣе на рускѣо общѣство постоянно сѣа яѣва еднѣ несправѣтъ прѣтивѣ Германіѣа,» и прилага чи рускѣитѣ вѣстникѣ на-рѣчно е прѣтълѣкувалъ словѣто на контѣ де Молтѣе.

Австро-Унгаріѣа.

Отъ многоѣо слова, които сѣ произнесѣли въ австрѣискѣжѣ казарѣ по разискѣваніеѣо ва цѣр-ковнитѣ закѣны, нѣи превождамы еднѣ частъ отъ слѣдѣющѣто, кѣсто казѣа еднѣтъ отъ прѣ-витѣ орѣаторѣ. «Отъ когато, рекѣтъ той, католи-цизмѣтъ сѣа възстановѣи въ Австрѣѣа, сѣа появиѣа трѣи цѣрковны системѣ; пърѣвата въ 17-ѣ вѣкъ, вторѣта въ 18-ѣ вѣкъ, а третѣта въ 19-ѣ. При пърѣжѣ, Германіѣа сѣа опустѣши, повече отъ 100 градища сѣа разорѣихѣа, и хлѣѣды фамиліѣа сѣа по-губихѣа; слѣдѣ тридѣсѣтогодишнитѣ бой неспрѣ-ѣтелѣтъ, като сѣа умѣрихѣа, даѣоха сѣ еднѣтъ на другѣи рѣжѣ чрезъ Уѣстѣвалскитѣ мирѣ (1648). Но папѣта сѣа показѣа земѣлѣствѣи и прокѣлѣа мирѣтъ, заради кѣе напѣтъ императорѣ Ферди-нанѣ III отхѣрѣи папѣскѣжѣ булѣи и затѣори не-чѣтарѣтъ, който имъ бѣше напечатѣлъ. Въ 18-ѣтъ вѣкъ при царѣваніеѣо на Іосѣфа II, цѣркѣвата стѣна орудіе на дѣрѣжавѣжѣ, какѣо другѣ пѣжѣ дѣрѣжавѣа бѣше орудіе на цѣркѣвѣжѣ. Възѣбно-влѣніеѣо на таѣж системѣ днѣсѣ е невѣзможно за двѣ причинѣ: 1) намѣѣто тогѣвашиѣжѣ *тер-пѣливѣсть* на вѣроисповѣданіѣта нѣи имѣа *ра-венѣство* въ вѣроисповѣданіѣта, и не е никакѣ въз-мѣжно да стане днѣсѣ дѣмѣа въ Австрѣѣа за еднѣ прѣимѣуѣствѣеннѣи и прѣобладающѣи цѣркѣвѣ; 2) днѣсѣ по-голѣмата частъ отъ народѣтъ мы-сли чи рѣлѣгѣиѣа и политѣка имѣа нищо общѣо помежду си. Нѣи не щѣмъ да сѣа възѣрѣне си-стѣмѣта, който бѣше прѣобладѣла въ вѣрѣіѣто на Іосѣфа II; некамы обаче нашѣто правѣтел-ство да имѣа подобны убѣжденіѣа, силѣи и тѣврдѣ во-лѣѣа, та да можѣе да привлѣча прѣѣтелѣитѣ, да оборѣа противѣницѣтъ, да вдѣхва довѣрѣе и ис-креннѣи симпатіѣа. Третѣя системѣа сѣѣтонъ въ сѣгѣлѣсѣа сѣ палѣта, но еписѣпѣитѣ тѣврдѣ добрѣ знаѣатъ чи папѣитѣ нарушавѣа всякога о-нова кѣсто имѣе не понаѣа. А сега, слѣдѣ като

«Не само порѣкътъ утѣрѣва сѣкрушенѣо о-гнѣиѣе, нѣи той умѣнѣшава майчинѣството, и го ма-теріѣализѣра» *Гоміѣ де Коанѣе*.

«Искѣте ли да прѣродѣте Францѣѣжѣ? Захѣвѣне-те отъ женитѣ. Цивилизѣацѣята на еднѣ мѣсто е това що знаѣтъ и що мыслѣатъ женитѣ които даватъ на дѣѣтата какѣо свонѣи идеѣи, тѣи и свонѣи прѣдѣразсѣжѣи. — Ето термомѣтърѣтъ на цивилизѣацѣята: имѣаѣе образовѣны женѣи, мѣѣстѣто ви ще е образовѣно; имѣаѣе ли невѣжѣственны женѣи? невѣжѣственѣо ще е и мѣѣстѣто ви» *Лабуѣе*.

Осѣвѣи важнѣостѣта който имѣа за насѣ жен-скѣо образованіе отъ общѣствѣна тѣчка зрѣніѣа, другѣ съображеніѣа такожде отъ высѣиѣи рѣдѣи заповѣдаѣтъ да не щѣдимъ нищо за тѣи обра-зованіе. Това е вѣрѣта.

Ако е истина че еднѣ общество неможѣе да процѣѣтѣа и да сѣ осѣвършенѣствѣа безъ да имѣа еднѣа рѣлигѣиѣа който да му показѣа пѣти прѣзъ бурнитѣ океанѣи на вѣковѣтъ, и да го водѣи като за рѣжа кѣмъ-то истѣчникѣтъ на сичкитѣ совершенѣства, кѣмъ Бога, тѣа истѣнна си прилѣча най-вече на насѣ, зашто нѣи, по-вече отъ сичкитѣ другѣи, сѣа нуждаѣмъ отъ еднѣ свѣрѣхчелоѣвѣскаа помощъ, отъ еднѣа небѣсна свѣт-лина, за да сѣа-крѣпѣимъ въ надѣждѣитѣ си, за да сѣа незаблудимѣи, отѣчаяны въ злѣощѣіѣята, нѣзъ-плѣзѣгѣавѣитѣ пѣтѣиѣи на грѣхѣтъ и на смѣртѣта.

Вѣрѣта не е нищо вѣществѣо кѣсто сѣа научѣава прѣзъ осѣаніѣа, чрѣзъ вѣкустъ, чрѣзъ способѣитѣ на химіѣята; тѣа не е нищо еднѣа матемѣмѣтѣскаа задачѣа, нѣи еднѣа философѣскаа теорѣи, нѣи сѣа научѣава чрѣзъ прилѣжаніѣе на умѣтъ: тѣа е просто еднѣа любовь кѣмъ божѣствѣо, любовь който сѣа корѣни въ сѣрдѣето кѣсто имѣа тѣа сѣ-ѣдалѣще. Нѣи коѣа възѣраѣе е най-способѣна да прѣ-ѣеме вѣрѣта, ако не дѣтѣиѣството, когато сѣрдѣе-то е чѣсто отъ порѣкътъ, и душѣта му свобод-на отъ житѣйскитѣ тревоги които, ако послѣжѣ-ватъ на малѣиѣна да обѣрѣнатъ мыслѣта си кѣмъ

епископътъ, чрезъ послѣднитъ съборъ въ Ватиканъ, ся откажа самъ отъ всяко апостолско достоинство и станаха проста сѣнка, дѣйци и слѣпы орудія на Римъ, азъ мисля чѣмъ нѣ една отъ казанитъ три системи понося на Австрий, и считамъ законитъ, които днесъ разпечата основны закони, споредъ които всяка църква, въ границитъ на тѣя основны закони, ся наслаждава съ абсолютизъ свободѣ, а никой не може да прѣкочи границитъ имъ безъ съвършено разореніе на цѣлото устройство... Учителитъ на градоветъ въ католическитъ мѣста ся показватъ по-равнодушны къмъ религіята отъ колкото протестантитъ; защо това? Защото разумътъ е най-божественната дарба на човѣкътъ, а образованный човѣкъ, ако и да ще, не може да пріеме за свято началото на едно вѣроповѣданіе, което потякува тѣжн божественнъ дарбъ... Папѣтъ тласкатъ хората къмъ безбожіе. Идете по селата, виждете що ся върши тамъ, и виѣ ще намѣрите празенъ умъ, празнъ душъ, празно сърдце, отежтѣвие на религіозно чувство, отежтѣвие на христіанскій животъ, но непоколебимъ върхъ въ измислени чудеса, въ лъжовно благочестіе, въ човѣкопоклонение и въ едно отвратително съествіе. Печка, прочее, правителството побърза да испълни длъжноститъ си. Ако законитъ ся прокълнатъ, това не ще запрети просвѣщеніе, възвышеніе и улучшеніе на австрійскитъ поданици въ всяко отношеніе. Споредъ святаго Амвросія «нищо по-опасно прѣдъ Бога, нищо по-достоукорително прѣдъ човѣцитъ отъ колкото онѣзи човѣкъ, който ся казва *мжсъ*, да не смѣе въ единъ критическій часъ да изяви откровенно пълното си убѣждение».

Франція.

Отъ Франціѣ извѣстѣва единъ телеграфъ че въ едно отъ послѣднитъ засѣданія въ народното събрание станжло едно дълго разискваніе по вѣроповѣданіе за окръпленіе на Парижъ. Нѣкои си отъ народитъ представители предложили да стане това разискваніе *дверимъ затворенимъ*; но на това ся съпротивилъ министрътъ на иностраннытъ дѣла Г-нъ Деказъ като казалъ чѣмъ крѣпоститъ, за които предлежи, имали за единственнъ цѣль само защитѣ на Парижъ и чѣмъ днешната политика была съвѣтъ миролюбива. Народното събрание одобрило мнѣніе на министрътъ Г-на Деказа.

— Народното французско събрание отложило засѣданія за 15 дни по причина на свѣтлитъ празници.

ВАТРИШНИ РАБОТЫ.

Турки обнародва първа въ четвъртакъ *Бюджетна* на държавѣтъ. Той показва чѣмъ приходѣтъ за годинижъ 1290 (1874 — 1875) ся въскачватъ на л. т. 24,807,420, когато лани тѣ не

надминуваха л. т. 21,099,274, а разнескитъ за текущитъ години ся въскачватъ на л. т. 25,134,480, когато лани тѣ бѣха отъ л. т. 26,186,615. При всичко че новитъ наложи не покрыватъ много нѣща, остава пакъ единъ недостатокъ отъ 65,432 *луси*.

— Напоследѣтъ ся състави една комисія отъ по-горни чиновници на *Запиемо*, която има заповѣдъ да иде въ Силиврий и да приложи тамъ потребнитъ мѣрки за унищоженіе на робството, на което водителитъ на Черкезитъ покоряваха по-долнитъ си. За напредъ никой отъ Черкезитъ по оня страна не ще бѣде робъ, и всякій работникъ ще зима праведикъ награда за трудъ си и ще участвува въ притежаніе на земикъ коѣто ще обработа. Тазъ комисія трѣбна минжѣтъ ерѣдъ отъ града ни за Чаталѣжъ и Силиврий, гдѣто ще остане до като ся турятъ въ дѣйствиѣ тѣя човѣколюбивы и свободолюбивы мѣрки.

— Въ единъ отъ минжлитъ броеве пий бѣхмы извѣстили чѣмъ въ Азіѣ много добиватъ ся изгубилъ послѣдствіе на строгитъ змжъ. *Левантъ Хералдъ* забѣлѣжава чѣмъ това ще има едно чувствително вліяніе и врѣхъ държавнитъ приходи, защото въ *Бюджетна* налогътъ върху овцитъ представлява едно количество отъ л. т. 1,900,000, което сега, разумѣвася, ще ся намаля като сѣ изгубили толкозъ овцы.

— Тѣя дни ся рѣшило чѣмъ една скеля ще ся направъ въ устїето на рѣкѣтъ *Ломъ*, която ся излива въ Дунавѣтъ. Това рѣшеніе ся потвърдило съ Царско Праще и потребната заповѣдъ за това ся испратила вече до главнитъ управители на Дунавскитъ Вилаетъ.

— Понече, както бѣхмы извѣстили, на десятѣтъ ще ся приложи една четвъртъ отъ него, станжло рѣшеніе да ся не искатъ тѣзи години отъ селянитъ пары за епархійскитъ кассы. Едно везирско писмо съобщило вече на главнитъ управители тѣзи мѣрки.

— Негово Высочество Садразамътъ като ся научилъ чѣмъ въ нѣкои си епархїи давѣтъ, които ся представятъ прѣдъ сѣдилищата за злодѣйствата и престѣпленїята, ся отлагатъ многождѣ за дълго время, а между тѣмъ подеждимитъ стоить въ затворъ, който по нѣкогаждѣ ся продължава повече отъ затворѣтъ на който ся оскждатъ послѣ, отправилъ едно окрѣжно писмо до всичкитъ главни управители въ държавѣтъ, въ което имъ привлича вниманіе върху това безредіе и ги призовава да отправятъ навсякаждѣ строгъ заповѣдъ за по скорошно съриваніе на такѣва давѣ. За напредъ подеждимитъ ще стоить въ предварителенъ затворъ само толкозъ время колкото ся изиска за прегледаніе на давѣтъ които ся отнасятъ до тѣхъ.

— Мѣстнитъ вѣстници обнародваха слѣдующитъ телеграфъ отъ Парижъ 9/21 Марта. «Турското Правителство подписа съ съгласителитъ на заемътъ отъ 1873 едно споразумѣніе, на което по-главнитъ точки сѣ слѣдующитъ: Правн-

телни тѣла такѣва които да промишляватъ ередствата згоди да отдаечатъ отъ насъ опасноститъ които ни окружаватъ. Нашитъ общины? Тѣ сѣ събрания дѣто са исцѣна много кафе, много пютионъ, дѣто са приказва много а върши малко. Нашитъ Читалища? Ако не сички, нѣкои си обаче отъ тѣхъ сѣ събрания дѣто самохвалството назира свободно поле да ся упражнява. Нашитъ Женски Дружества? Тѣ сѣ градини дѣто, като въ пролѣтъ, цвѣтѣтъ и благодаренстватъ малкитъ интрижки, които по нѣкогашъ достигатъ до тамъ щото сичко у-пропастватъ. Единъ примѣръ отъ хылядо. Ний, миналото лѣто, бидохме зрители, въ едно голѣмо село, на една комедія която ся изигра въ едно дѣвическо училище. Не именувамъ селото. Около педесе почтени жени, между които има и доста хубави и доста разумны, бѣха насѣдале чинно подъ прѣдѣтелството на единъ чорбаджїи синый, младъ момакъ невѣждъ. И защото езикътъ на тоя послѣдний неработитъ успѣшно въ гаванкитъ му, тоя оскѣн потребѣта да бѣде прѣпорученъ прѣзъ чуждѣ органъ за выскоученіе. Той, съ единъ билетъ, поканъ за туй нѣщо, на засѣданіе единъ семинариетъ, единъ старъ майсторъ който, ако не знае друго нѣщо, има поне гибелного умѣніе да интересува при тоя и при оня, и съ подлизваніе си, да проинкнува у фамилиитъ за да ги лаекае. Поерѣщанѣ съ почетъ отъ грациознитъ членове, той занъ стотѣтъ назначенъ за витїята. Слѣдъ като говорѣ доволно за добринитъ на капелата си — понеже носѣ капело — за нѣкогашнитъ си дѣла въ Росїѣ и, въ особность за благодарството на една ученъ госпожа която ималъ честь да познае въ единъ великолѣпенъ отелъ на Нѣмската столица, въ оня блаженны врѣмѣта когато ялъ отъ народа чрѣзъ касата на единъ голѣмъ монастырь, той свърши рѣчѣта си съ едно тържественно Аллилуйя въ слава на

телството откупѣ, ерѣщу фр. 297 ^{50с}. за едикъ *облигацій*, 200-тѣхъ облигацій които сѣ останжли отъ тойзи заемъ и не сѣ ся еще намѣстили; количество на това откупѣніе ще ся плати въ единъ ерокъ отъ шестъ мѣсци. Чрезъ това споразумѣніе, Турското Правителство мисли да ся снабди съ нуждитъ фондове та да плати лхвѣжѣ и изгашенїята презъ идущитъ Априлїи и да поерѣще и другитъ си нужды».

— Намѣсто обикновенното *фереджѣ*, нѣкои си отъ Туркитъ г-жи въ Цариградъ бѣха зели навикъ да носятъ други покривки длѣгы и несъобразны съ мѣстнитъ турски обичаи и установленїя. По едикъ высокъ заповѣдъ, тѣ ся призоваватъ да ся повърнатъ пакъ на *фереджѣ*, инакъ оня, които не бы ся съобразили съ тѣзи заповѣдъ, ще падатъ подъ строгостѣтъ на законѣтъ.

— Негово Высочество Махмудъ Паша, нѣкогапшїи Везиръ, ся призовава въ Цариградъ. На негово мѣсто ся назначилъ единъ другъ.

— Прочитамъ въ *Левантъ Хералдъ*: «Селото Белна има 2,000 жители, които сѣ католици, и е часть отъ Свищовското окръжіе, въ което има и други три български села такожде католически. Жителитъ на тѣя мѣста искали еще отъ едикъ години священици Българе а не Италїанци, но като видѣли чѣмъ гласѣтъ имъ не ся слуша тѣ ся рѣшили да минжтъ въ Българскѣтъ Екзархїѣ. Католическитъ епископъ, който пребывава въ Букурещъ, останалъ на Белинъ да ся *мѣрува* да поирави работѣтъ».

— Прочитамъ въ грѣцкитъ вѣстникъ *Ораки* слѣдующѣтъ допискѣ:

Русе 4 Марта 1874.

«Съ голѣмъ жалость ви извѣстѣвамъ чѣмъ нѣкои си първенци отъ тукашнитъ Еллийн ся отъказали по неизвѣстны интересы отъ В-тѣ Църкѣвъ и припознали схизматическитъ Екзархъ на Българетъ. Нѣкои си Коста-Стергїи оженилъ напоследѣтъ дщерижъ си за сыновъ на единъ първенецъ Българинъ, намѣсто единъ Еллийнъ търговецъ, който былъ дошѣлъ за това отъ Влашко. Двамата священици които ся намѣрватъ тука отъ години сѣ не само невѣждѣ по еще и лишены отъ въспытаніе, когато, напротивъ, испратенитъ тука отъ схизматическѣтъ Екзархїѣ български священици сѣ отъ избраннитъ и образованнитъ, и научяватъ ся даже че единъ отъ тѣхъ, който е и намѣстникъ на схизматическитъ Митрополитъ, си учитъ въ Римъ. Тѣя малко думы ви пиша за знаніе на вселенскѣтъ патриршїѣхъ относительно до положеніе на православнитъ Еллийн по епархїитъ.»

Еллийнитъ по българскитъ епархїи и еллийскитъ дописници на еллийскитъ вѣстници щѣха, мислимъ, да направятъ много по-добрѣ, ако, намѣто да наричатъ Българетъ схизматичѣ и да ся оплакватъ отъ вселенскѣтъ патриршїѣхъ и отъ невѣждѣ еллийски священици, подражаваха, напротивъ, примѣрѣтъ, който имъ ся далъ тѣхн нѣкои си съотечественници въ Русе, и влизаха въ нѣдрата на българскѣтъ Екзар-

прѣдѣдателя който подекока отъ радость. Счастливый витїа ся въспользова отъ тая згода за да прѣстави една отъ познатитъ нему госпोजи като тѣкава която ужъ, повече отъ сѣкоя друга, съединявала условїята потребны за една писарка на дружество; нѣ вѣнецъ на риториката му быде да наклесети нѣкои твърдѣ православны личности, които необыча по причини недостойны да ся кажатъ тука, че сѣ протестанскы презелиты, клевета колкото докачителна за религіознитъ чувства на тѣя личности, толкова и вредителна за спокойствіе имъ. Сѣкой разбира че семинариетѣтъ, въ това обстоятелство, не само задоволи адекватъ си злоба, нѣ още си осигори добры сношенїя съ чорбаджїята и у родителитъ на прѣдложена отъ него писарка. Азъ ся прострѣхъ възъ тѣя случка само и само за да покажа съ дѣла че нѣкои си отъ женскитъ ни дружества, по частно, сѣ тѣи злѣ устроены щото са лѣже който основава възъ всички тѣхъ нѣкои голѣма надежда. И ако това не е така, дѣ сѣ нѣщата които тѣя дружества ни общаваха, сирѣчь, дѣ сѣ дѣвическитъ ни училища въ добръ порядѣтъ? Дѣ нефлнѣтитъ лекциѣ? Дѣ способнитъ ни учителки? Дѣ специалнитъ книги за новото женско поколѣніе възъ което починава будущето на Българскїи народъ? Нищо отъ тѣзи не существува, или ако има нѣщо, то е отъ послѣдїето несовершенство, плячка на завистѣта, на раздорѣтъ, на гордостѣта, на егоизмѣтъ и пр. и пр. тѣзи ндрн които, за врѣхъ на злото, пояждатъ нѣдрата на общество то ни, общество сѣкояче смазано, истощено, тласнато до устїето на ямата змѣла да го погълне.

На нашитъ пастыре, по-горни и по-долни, сички оня които носатъ високоото качество на министри Божи, тѣмъ припадѣжн да бѣждатъ за паството си промыслъ въ тѣя критическы минути; тѣ ще сторатъ нѣщо велико и достойно за чинъ-

хїѣ. Това имъ съвѣтѣвамъ пий отъ нашъ стражъ за тѣхн полѣжъ, но, разумѣвася, тѣ сѣ свободны да правятъ щото имѣтъ. Въ всякій случай, тѣ сами виждатъ че Българската Екзархїѣ, коѣто наричатъ схизматическѣ безъ да го вѣрватъ и сами, не е лишена ни отъ митрополиты способны и дѣятелны, ни отъ священицы избранны и образованны.

— Въ сѣщѣтъ *Ораки* прочитамъ слѣдующето: «Преди нѣколко дни отъ Охридъ ся испратихъ до Солунскитъ главенъ управителъ Мидхатъ паша както и до вселенскитъ Патриархъ прошенїя, които носятъ до 17,000 (!!) подписы на православнитъ жители отъ Охридскѣтъ епархїѣ, чрезъ които тѣ ся молятъ на Царското Правителство и на Великѣтъ Христовъ Църкѣвъ да ся не даде вниманіе на кряканїята на пѣкои си заблудены съепархїоты, които сѣ готовы въ всякій случай да измѣнятъ вѣрѣжъ» и прѣ. Грѣцкитъ вѣстници и дописницитъ имъ треба да сѣ много легковѣрны за да лѣжатъ и сами себе си и чпталелитъ си съ свѣдѣнія, които нарочно, видѣ ся, измамѣрватъ и нековаватъ за да ся самооболщаватъ. Да ся говори за прошенїѣ съ 17,000 подписы въ полѣжъ на патриршїѣжѣ, когато е на всички извѣстно що е Охридската епархїѣ, какви и сѣ жителитъ, и отъ каквы чувствѣ ся въздушевляватъ тѣ, и когато и станжлитъ вече въ неѣк истинны выкатъ съ голѣмъ гласъ въ полѣжъ на Българскѣтъ Екзархїѣ, това ще каже чѣмъ хора които, по страсти или по интересъ, не щѣтъ да отворятъ очитъ си прѣдъ свѣтлинжѣ на истинжѣ. Толкозъ по злѣ за тѣхъ!

— Особенны свѣдѣнія отъ Солунскитъ Вилаетъ ни съобщаватъ нѣкои любопытны подробности върху движенїята и постѣпкитъ на подвижателитъ на унижѣтъ, коѣто е время вече да наречемъ *покойжъ*. Забѣлѣжително е чѣмъ тѣхна милость като си трудили да выкаратъ невинны и просты селяне въ кошарѣтъ на папското стадо, проповѣдвали, отъ другѣ странѣ, чѣмъ тѣ ще ся останатъ пакъ православны, и имъ правили разны обѣщанїя да ги убѣдятъ да прїематъ предложенїята имъ. Особеннитъ ни свѣдѣнія прилагатъ еще чѣмъ това движеніе ся подпомагало пѣкаси и съ блестячїитъ видъ на паричны количества, нѣщо, което не е невѣзможно, по което може да ся основава и на просты слухове. Въ всякій случай свѣтлия му епископѣтъ Г. Нилъ не е ималъ, обичаи да вѣрѣва, никакво знаніе отъ тѣя работы.

— Има хора които, когато не сполучатъ въ нѣкоѣ си постѣпкѣ, готовы сѣ да отдадатъ всичкѣтъ вишъ на противницитъ си, а когато по единъ или другъ начинъ ся покаже чѣмъ работитъ могатъ да влезатъ въ единъ по благопрїятенъ пѣжѣ, тѣ бѣрзатъ да турятъ сами на главѣтъ си вѣнецѣтъ на многото имъ вѣсторжествуванїе, като ся провъзгласяватъ единственнитъ подбудители даже и на злото, което ся и хвалитъ чѣмъ предъзвикали за да докаратъ доброто. Така: има ли, ако не друго, то поне надежда за нѣ-

тъ си да поработатъ, сѣкой въ сферата на ередствата си за дѣйствиѣ, въ полза на женското образование, самото, което па здраво ще осуети обѣдиуването на оня случайности които никой отъ насъ не желае. Отоманското Правителство има и то величайшїи интересъ да спомогне на българското духовенство за да може то да неплнѣва длѣжноститъ си по тая часть, както и по други много; туй Правителство трѣбѣва, се пакъ въ неговъ собственъ интересъ както и въ интересъ на цивилизаціята и на човѣчеството, на които е единъ отъ могущественитъ покровители, да улесни сичкитъ Българе въ стремленїята имъ къмъ благоустройство за правилното имъ развитіе, толкова ползователно за Държавата и за общїи миръ.

Туй не е ни единъ отчаянъ *песимистъ* ни единъ прѣкаленъ патриотъ, който говори, нѣ единъ смъртенъ наговаренъ съ грѣхове, който обаче иска доброто на ближнїѣ си и на земята си.

Слабо вѣрѣвамъ че тѣя разсѣжденїѣ, прѣдѣтѣвены отъ едно самрено перо, че произведатъ нѣкое послѣдствіе възъ които трѣбѣва нѣщо което несполучиха други по-компетентни въ вѣпроса и по упражненїи въ искусството на писане. Нѣ онзи който бы ся заузель да убѣди нашитъ въ притискателната нужда за нѣхъ да обрѣнатъ вниманіе си, и да настроятъ усилїята си възъ туй та да рѣшатъ важнїйшата задача: какъ да снабдятъ българскитъ жени, въ най-кѣсо време, по най-егоденъ начинъ, съ най-голѣмата сумма полезны знанїя, и които бы постигналъ да распали у насъ ревность за работене къмъ тѣя цѣль, онзи не само бы събралъ благодаренїята на съврѣменницитъ си, нѣ още бы спечелилъ за нѣчто си безсмертіе, като виповникъ на добротѣта ни и като единъ отъ благодѣтелитъ на отечеството.

Вѣлко Нейчовъ.

Русе, 26 Януарїи, 1874.

кой сподукъ? тѣ сѣдѣть да припишатъ всяко на достойството си; уебѣтъ ли пакъ нѣкакъ си чѣ работѣтъ не върватъ толкозъ добръ? Тѣ петръсватъ отъ горѣ си всякъ виждѣ, и отдаватъ всяко на противницитѣ си. Тази комедія не е и играла веднажъ и два пѣти въ Цариградъ, но мислимъ чѣ время е вече да се не повтаря, защото всякій вече знае кои сѣ истиннитѣ причини на сподукитѣ и отъ гдѣ сѣ често сѣ намѣреніе въздигатъ разни спѣнки и препятствія.

— Прочитамъ въ Тюрки: «Въпросъ за свързваніе на желѣзнитѣ пѣтница между Турція и Сербія сѣ рѣши съ удовлетвореніе и на двѣтъ страни. Г-нъ Христичъ, сербскійтъ министръ, който показа въ тѣзи работѣ голѣмъ тактикъ и единъ духъ твърдъ спододателенъ, при всяко чѣ миссията му сега сѣ свърши, ще остане обаче, чѣ уебѣватъ, да чака дождѣніе-то въ Цариградъ на княза Милана презъ идущитѣ мѣсѣци.

— Пипатъ отъ Галацъ, чѣ Негово Преподобіе отецъ Максимъ, нѣкогашнитѣ игуменъ на лѣсковскійтъ манастиръ Святого Петра, сѣ поминалъ. Покойнитѣ завѣщаль почти всяко цѣ ималъ за въ полжъ на отечеството си. Въчѣна му память!

— Негово Преосвященство Свято-Врачанскій Г-нъ Аверкій сѣ очаква тѣ дни въ Цариградъ. Той е повиканъ отъ Екзархіята.

Господине Редакторе на вѣстникъ «Вѣкъ»!

Отъ пѣтници узнаваме, чѣ сѣ распрѣжнали неблагопріятни слухове за нашето училище, т. е. чѣ то сѣ разстроило. Распространителитѣ на тѣзи слухове лѣжовни, за да предаждѣтъ по голѣма важность на думитѣ си, употребили такова средство, съ което твърдѣ лесно може да сѣ убѣди чѣловѣкъ, като сѣди по аналогія отъ онѣви повѣсдѣвни явленія, които ставатъ почти въ повечето училища изъ Българско. Тѣ зели за основа това, чѣ учителитѣ на габровското училище сѣ раздѣлили на нѣколко партіи и помежду имъ сѣществувала страшна раздоръ, който е и причината на разстройваніе на училището. Источника на тѣзи безсѣвестни лѣжки и клевети сѣ онѣзи нѣколко ученика, които сѣ исклучиха отъ училището за лошото имъ поведѣніе, и онѣзи ученици, които доброволно оставиха училището, като перачиха да сѣ подчинятъ на училищния редъ и на законитѣ на пансіона. Тѣ прегрѣшиха лѣжжѣ и клеветата като единствено средство, за да могатъ да сѣ оправдаятъ прѣдъ родителитѣ, благодѣтелитѣ или сѣгражданитѣ си, защото знайтѣ, чѣ сѣки благоразуменъ чѣловѣкъ естѣственно ще помисли, чѣ добріа ученикъ не сѣ пѣди безъ причинѣ. Това е истиннитѣ на слуховѣтъ за Габровското училище, които слухове сѣ распрѣжнати и съ друга, заднѣ цѣль, — да сѣ обезсържатъ родителитѣ, които сѣ про-

водили дѣцата си да сѣ учѣтъ въ нашето училище.

Ный обявяваме, чѣ това е лѣжка и клевета; училището не е разстроено, а напротивъ, еще отъ начало е турено на здрави начала, именно — на пѣлното сѣгласіе между учителитѣ, между учителитѣ и гражданитѣ, и тѣзи начала сѣ залогитѣ на добріа му успѣхъ. За доказателство на думитѣ ни може да сѣ служи слѣдующето: училището не само, чѣ не сѣ е разстроило, но напротивъ успѣва и въ началото на идущитѣ учебни годнижѣ, т. е. на 1-ий идущій Августъ сѣ открива и послѣднѣ VII классъ, съ който сѣ заврѣща курѣтъ на нашето училище.

Колкото за пансіонитѣ (въ Габрово въ настоящее время има два мѣжки пансіона), тѣ сѣ намиратъ въ най добръ редъ и за директоръ е назначенъ единъ отъ главнитѣ учители, който и живѣе въ пансіона. Слѣдователно, и слуховѣтъ за пансіонитѣ, както и слуховѣтъ за училището, сѣ лѣжовни и распрѣжнати съ заднѣ и неблагопріятнѣ цѣль.

Съ искрено уваженіе и почитаніе
Ваши пріатели:

Габрово,
10 Марта 1874.

Учителѣ:

Р. Каролевъ.
П. Генчевъ.
Н. Марковъ.
Ц. Гинчовъ.
С. Калпазановъ.
И. Н. Гюзелевъ.
Протоерей В. Миховъ.
Ан. Маноловъ.

РАЗНЫ.

Проектъ за тоннель помежду Англія и Франція. Положеніе на този проектъ за сега е слѣдующето: Въ сегашно время англо-французскійтъ комитетъ на подводнитѣ тоннели състои отъ десѣтъ Англичане и девѣтъ Французи. Комитетътъ иска сега отъ англіиско-французското правителство само правдинѣтъ да направѣ подводнитѣ желѣзненѣ пѣтъ; той не ще отъ тѣхъ нито пособіе нито оздравяваніе (гаранція). Отъ стѣржъ на Англія нѣма препятствіе, но въ Франція въпросътъ трѣбва по законитѣ да сѣ разгледа отъ администраціята, което сега и става.

Просителитѣ мислятъ понапредъ да ископаятъ въ околностѣ на Дувръ и на Кале дълбоки кладенци и отъ тѣхъ да прокаратъ подъ морето галлеріи на дължинѣ до единъ километръ, за да зематъ едно понятие за сѣжжикитѣ, които могатъ да имъ сѣ представятъ, и за потребнитѣ капиталѣ.

Ето нѣкои подробности отъ проектътъ имъ. Тоннельтъ трѣба да върви на 100 метри дълбочинѣ отъ врѣжжикитѣ на морето. Понеже най голѣмата дълбочина въ тѣжъ часть на проливѣтъ не заминува 54 метри, то помежду тоннельтъ и дѣното на морето ще има 46 метра вровита земя. Желѣзницата въ тоннельтъ ще е двойна. Вѣнчката дължина на подводнитѣ ли- нѣжѣ е до 40 1/2 километра. За доказателство че

пѣтътъ ще е безопасенъ отъ дѣйствието на морскитѣ волни, въ проектътъ сѣ показватъ много прѣмѣри на прокараніе галлеріи подъ дѣното на морето въ руднитѣ. Сѣмѣтъ чѣ първата галлерія помежду Дувръ и Кале ще стори 20 милл. франки и ще може да сѣ изработи за двѣ годнижѣ. Ако тя сѣ искара благополучно, то успѣхътъ на предпріятіето е несъмнителенъ. Тогава ще остане само да сѣ распрѣжнати галлеріята до потребнитѣ размѣри и да сѣ прокара желѣз- ныйтъ пѣтъ, за което ще трѣбватъ четирѣ годнижѣ время и 100 милліона франки.

Провѣтриваніе на тоннельтъ ще сѣ устроен така: единътъ край на подземнитѣ галлеріи ще е постоянно открытъ, а на другитѣ ще сѣ направятъ врата, които ще сѣ отварятъ само кога винуватъ колата. Близо до тѣ врата ще сѣ направи на сводѣтъ (кубе) на тоннельтъ едно голѣмо отверстіе, което вѣтъ ще сѣ намѣри подъ рѣшеткѣжѣ на едно огнище, топлината на което ще истегилова въздухѣтъ отъ тоннельтъ. За да нѣма дымъ въ тоннельтъ, машиннитѣ на желѣзнитѣ кола ще дѣйствуватъ съ съ стиснатъ въздухъ.

— Послѣднитѣ статистически свѣдѣнія за чѣловѣческійтъ родъ, който е распространѣнъ по земното кѣжбо, сѣ слѣдующитѣ: «На земитѣ живѣйтѣ два милліарда чѣловѣци, отъ които 369 милліона принадлежатъ на Кавкаското пле- мя, 552 на Монголското, 190 на Арабското, 1 милліардъ на Индоамериканското, и 176 милліона на Малейското. Тѣ разни племена гово- рятъ 3,642 изыци и исповѣдатъ 1000 разни ре- лигии. Всякъ годнижъ умира до 33 милліона, всякій день до 90 хиляды, всякій часъ до 3,750, всякъ минутъ 60. Толкозъ сѣ и раждатъ съ- размѣрно. Срѣдно число, чѣловѣкътъ живѣе 33 годнижѣ. Една четвѣртъ отъ чѣловѣческійтъ родъ умира прѣдъ седмѣтъ годнижѣ отъ възрѣстѣтъ, а половината умира прѣдъ 17-то л. Вѣрхъ 100,000 души единъ само достига до 100 годнижѣ, и вѣрхъ 100 единъ само до 70. Женитѣ живѣ- ятъ повече отъ неженитѣ, и высокитѣ повече отъ кѣситѣ. Вѣрхъ 1,000 души сѣ женятъ 65, а свадбитѣ ставатъ обыкновенно по мѣсѣцитѣ И- юній и Декемврій. Дѣцата които сѣ раждатъ на пролѣтъ биватъ по-здрави отъ онѣи, които сѣ раждатъ въ другитѣ времена. Ражданиѣта и смъртъта ставатъ обыкновенно нощемъ, а осма- та часть отъ всичкото множество е способна за военното служеніе. Свидѣнитѣ живѣйтѣ пове- че отъ земледѣлцитѣ, земледѣлцитѣ повече отъ търговцитѣ и работницитѣ, а тѣ пакъ пове- че отъ войницитѣ и чиновницитѣ, както и тѣзи послѣднитѣ повече отъ инженеритѣ, отъ а- вокатитѣ, отъ учителитѣ и отъ лѣкаритѣ. Така, онѣи които залѣгатъ да продължаватъ животѣ- тъ на другитѣ, живѣйтѣ сами по малко.»

БЛАГОДАРНОСТИ.

Дѣвическото дружество «Сѣгласіе» въ Плов- дивъ, изразява дълбокѣтъ сѣ благодарность, за народолѣбнитѣ чѣвства на нашитѣ истинно- доброжелатели: Г-на Малѣя Дулчева и Г. К. Калчева. Г-нъ Малей ни подари доста полѣзны книжки и вѣстникъ «Вѣкъ». Г. Калчевъ испрѣво ны бѣше подарилъ въ Право, което, слѣдъ прѣ- ставаніето му, сега замѣни съ Шутонъ. Г. Ан- тонъ Дулчевъ Зорницѣ.

Желаемъ, што и другитѣ народолѣбци, а и- менно книгопродавцитѣ и книгопродавцитѣ да ни помогнатъ съ книги за да можемъ да пос- тигнемъ цѣльта си. Отъ Настоятелството.

Котель, 9 Марта, 1874.

Читалището пы публично благодарѣ за щедрѣ- та помощъ Г-ну Д-ру В. Берону, за 13 екзем- пляра отъ различни книги, а имено: 1 Ес- тественна Исторія, 3 Логикѣ, 2 Българо-френ- ски грамматики, 2 Българо-нѣмски и 5 Бълга- ро-френски букварчета. Г-ну Ив. Моллову за единъ Сборникъ. Г-ну Д. Великому за четирѣ Нежастни Фамиліи; в Г-ну Л. Радулову за «Левантъ Таимсъ». Да живѣйтѣ подобни у- ченолюбиви мѣжѣе. Отъ Настоятелството.

БОРСАТА.

ГАЛАТА, 15 Марта 1874.

Общій дългъ или Консулиде . гр. 47. 10
Засмъ отъ 1863 фр. 304
" " 1865 " 306
" " 1869 " 272
Облигаціи на румел. жел. пѣтъ. " 110. 75
Новы " " " " 75

Оценѣніе на монѣдитѣ.

Лир. Тур. съ металикъ . . . гр. 104. 20
" " " пѣтацы . . . " 104. 10
" " " бакжръ " 123
Лир. Англ. (А. гр. 100) . . . " 111
Дунавъ (" " ") . . . " 88
Полъ " 90
Карбовна " 17
" " книжна (А. гр. 100) . . " 15 25
Крѣмница (" " ") . . . " 51
Меджидіе злѣп. ерѣц. среб. . . " 102

ТЪРГОВІЯ.

ЦАРИГРАДЪ, 2—13 Марта, 1874.

Разнитѣ купуванія на жита презъ тѣжн сед- мицѣ толкозъ за мѣстното потребеніе, колкото и за износѣніето, и скудостѣта отъ значителни пристигванія, докараха едно легко въскѣчаніе на цѣнитѣ. Стоката е твърдѣ ограничена. Ко- равитѣ бессарабски и азѣоски жита ги нѣма на- какъ. Житата сѣ наймного трѣсятъ въ Италиѣ и сѣ плащатъ твърдѣ добръ. По брашната има едно доста голѣмо движеніе, но цѣнитѣ сѣ по- ти еднаквы. Стоката сѣ въскѣчва до 50,000 ру- валѣ отъ всичкитѣ качества. Колоніялитѣ. Прѣвѣнитѣ новини отъ Европѣ по кѣхветѣ по- вдѣхвѣтъ на търговцитѣ голѣмо довѣріе въ бу- дѣщето, за това и сѣ готовность правитѣ отсѣ- лѣки на купувачитѣ, които обаче не сѣ прѣсти- ратъ въ голѣмы дѣла. Захарѣта не показва дви- женіе, и нѣма по нѣжъ много стока. Чакатъ отъ Олѣанджѣ два вапѣра, за това и цѣнитѣ спа- датъ. Износѣніе. Съ вѣлжѣтъ за сега ста- ватъ твърдѣ малки дѣла. Намукѣтъ сѣ трѣси съ прѣдплатѣ върху цѣнитѣ послѣдствіе на добръ- тѣ новини отъ Ливерпулъ и Марсѣлія. Кожѣтъ такожде сѣ трѣсятъ.

Търговскій Булетинъ. — Цариградската Пѣяца отъ 13 Марта, 1874.

ВНОСНЫ СТОКЫ	Цѣна	Тяжестъ	Л.Т.	ВНОСНЫ СТОКЫ	Цѣна	Тяжестъ	Л.Т.	ВНОСНЫ СТОКЫ	Цѣна	Тяжестъ	Л.Т.
Храны				Синило Мадрасъ	Гр. 80 до 90	Оката	100	Лонгклоти (астарлѣжѣ) лѣкы хубавы	Гр. 7 1/2 до 7 3/4	Либрата	105
Жито Кораво Азѣоско и Бесараб.	Гр. — (*)	Кило	115	Кѣрмѣжъ	" 41 " 43	"	104	" " ерѣднѣ	" 7 1/2 " 7 3/4	"	"
" " Наманлъ	" —	"	"	Метали				" " тежкы	" 7 " 7 1/2	"	"
" " Балчикъ и Бургасъ	" —	"	"	Чиликъ Триѣстинскѣ	" 215 до 220	Кассата	104	" " хубавы	" 7 1/2 " 7 3/4	"	"
" " Родосто и Едренско	" 42 до 45	"	120	Желѣзо въ ламѣ	" 100 —	"	"	Прѣжда			
" Мѣко Дунавско	" 39 " 40	"	"	" " арил	" 103 " 104	"	"	Екстра 4/14 Харгрей	" 64-68-70-74	Пакетѣтъ	105
" " Бургасъ и Балчикъ	" 34 " 39	"	"	" " Ламарина сортиментъ	" 145 " 150	"	"	" " таклитъ	" 69 до 70	"	"
" " Салисонъ	" —	"	"	" " Мѣхлѣжѣ	" 160 —	"	"	" " Шадвичъ	" 65 —	"	"
" Прка Азѣвъ и Одесса	" —	"	115	" " Шведско	" 150 —	"	"	" " по долно	" 59 " 64	"	"
" " Дунавско	" —	"	"	Бакжръ Англіиски	" 16 1/2 до 17	Оката	100	" " Клей таклитъ	" 70 " 72	"	"
Кокорутъ Анадоески	" 18 1/2 до 19	"	100	Курушумъ (Олово)	" 170 " 175	Кантарѣтъ	104	" " 16/24 " "	" 76 —	"	"
" " Дунавски	" —	"	"	Калай	" 740 " 750	"	100	" " сѣжѣ	" 80 " 82	"	"
" Михаличъ и Папорма	" 22 1/2 до 23	"	120	Нипаждръ	" 7 1/2 —	Оката	104	" " А и А Кронто	" 86 " 87	"	"
" " Дунавски	" —	"	"	Динто	Фр. 110 " 115	100-тѣ оки	100	Ватеръ 4/14	" 68—70—76	"	"
" Румѣлійски	" 19 до 20	"	"	Тенекіи	Гр. 360 " 365	2-тѣ касѣи	100	Мулѣръ 4/6	" —	"	"
Овѣзъ Одески	" —	"	"	Карѣнѣи асортиментъ	" 95 " 98	39-тѣ оки	100				
" " Румѣлійски	" 12 до 12 1/2	"	"	" " Парижскы	" —	"	"				
" " Анадоески	" 11 1/2 " 12	"	"	Джазовѣ (стакла)	" 25 " 26	Кассата	100				
Рѣжѣтъ Дунавски	" —	"	"								
Брашна				Разны				ИЗНОСНЫ СТОКЫ			
Мѣтны Дура (коравы)	" 205 до 310	2-та чувала	115	Чай Кокко	" 20 до 25	Оката	104	Памукъ Тарсо и Адана	Гр. 6 3/4 до 8 1/4	Оката	100
Мѣкѣ	" 300 " 315	"	"	" " отъ цѣтъ	" 40 " 100	"	"	" " Гюрджиски и Перѣйски	" 5 1/2 " 6 1/2	"	"
Брандски 00000	" —	1 чуваль	100	Колла Френска	" 6 " 6 1/2	"	120	" " Балжѣксѣеръ и Гейво	" 7 " 7 1/2	"	"
" " 0000	" 145 до 146	"	"	" " Англіиска	" 205 " 210	Кассата	100	Вѣлна неправа Гюрджіиска	" 5 3/4 " 7	"	"
" " 000	" —	"	"	Спирта Френски	За 1 Л.Т.	"	"	" " касѣтъ бѣшы	" 7 1/2 " 8	"	"
" " 00 1/2	" —	"	"	" " Руски	" 1 " "	"	"	" " Коня и Юзгадъ	" 6 1/2 " 7	"	"
" " 00	" —	"	"	" " Англіиска	" 1 " "	"	"	" " Енгюру и Кансеръ	" —	"	"
Галацки А и О	" 142 до 154	"	"	Ромъ Американски	" 1 " "	10 галона	"	" " прѣна	" 11 1/2 " 13	"	"
Одески 1° качество	" 176 —	"	"	" " Англіиска	" 8-8 1/2 " "	"	"	Пашкули сухы Едренски и Волскѣ	" 65 " 70	"	"
" " 2° " "	" 167 —	"	"	" " Триѣстински	" 1 " "	"	"	" " дупчени	" 35 " 45	"	"
" " 3° " "	" 155 до 160	"	"	Масло Сибирѣко	Гр. 15 1/4 " 15 3/4	Оката	105	" " Брусѣки и Сирийски	" 70 " 75	"	"
Колоніялитѣ				Червѣтъ Руски въ бурѣта	" 8 3/4 " 9	"	"	Коприна Брусѣка	" —	"	"
Кафе 1° качество Рио	" 17 1/2 до 18	Оката	100	" " едоцы	" 7 1/2 —	"	"	" " Перѣйска	" 33 до 36	"	"
" " 2° " "	" 16 " 16 3/4	"	"	Лой въ бурѣта	" —	"	"	" " Гейво	" 180 " 250	"	"
" " 3° " "	" 14 " 16	"	"	" " шкѣмбѣта	" —	"	"	Сусамъ Румѣлійски	" 4 1/2 —	Оката	120
" " Мокѣ	" —	"	"	Хавѣръ черѣвъ Гемба	" 34 до 38	"	"	Анасонъ Анадоески	" 3 1/2 —	"	"
Захаръ Оландски	" 232 " 233	Кантарѣтъ	103	" " Салински	" —	"	"	" " Гелиболски	" 4 " 4 1/2	"	"
" " Французски	" 232 " 233	"	"	" " Ерлія	" 34 " 35	"	"	Ленѣно семе	" 35 " 36	Кило	100
" " на глави 5 килограмма	" 252 " 255	"	"	" " черѣвъ малки язѣцы	" 4 1/2 " 5	"	"	Масло Митилинско	" 5 1/2 " 6 1/4	Оката	"
" " " 3	" 258 " 260	"	"	" " голѣмы	" —	"	"	" " Геритѣско	" 6 3/4 " 7	"	"
Ширѣръ 1° и 2° качество	" 11 3/4 " 12	Оката	104	" " тарѣма	" 2 1/4 до 3	"	"	Сауцѣлъ Геритѣски	" 4 1/4 " 5	"	"
Спѣрѣмѣцѣтъ 8 1/2 до 9 килограмма	" 75 " 78	Кассата	100	Орисъ Гейнѣвски	Фр. 44 1/2 " 45	Чувѣтъ	"	" " Митилински	" 4 " 5	"	"
" " 9 1/2 " 10	" —	"	"	" " Индіиски	Гр. 190 " 192	Оката	120	" " по долѣнъ	" 3 " 3 1/2	"	"
" " 11 " "	" —	"	"	Макарѣни Италиански	" —	"	"	Фасулъ Дунавски	" 170 " 180	100-тѣ оки	120
Газѣво Америкѣнски	" 65 до 68	Кассата	"	" " Тукашѣи	" 4 —	"	"	Кози кожѣи Азѣиски	Лир. 1	6—12 парѣ.	"
Тѣмѣтъ	" 160 до 240	Кантарѣтъ	"	Шлатна	" —	"	"	Гюлово масло	Лир. 18	Мускатѣтъ	100
Карамѣлъ	" 20 " 21	Оката	120	Махудиѣ обикновѣнитѣ	" 6 3/4 до 7 3/4	Либрата	105				
Синило Бенгалско	" 110 " 140	"	100	" " по долны	" 7 3/4 " 8 1/2	"	"				
				" " Мексикѣнскы	" 7 1/8 " 8	"	"				

*) Стокитѣ, на които цѣнитѣ не сѣ забѣлѣжени тука, не сѣ намѣрватъ на цѣнѣтъ.

Въ Печатницѣта на Карапетровъ и Дружѣ.